

Jedni trhají ze dne jen pro sebe, druzí z pláště pro druhé (32. mez. 2019, sv. Martin, Hečlov)

Všimněte si úžasné svobody člověka, který se nebojí přijít byt' i o svůj život, jako je vyprávění *Druhé knihy Makabejské* o sedmi bratrech, kteří se nepodvolili zvůli krále rušícího Boží zákony: „Jsme odhodláni spíše zemřít než překročit (božské) zákony otců.“ (...) Ničemo, bereš nám přítomný život, ale král všehomíra

vzkřísí nás k věčnému životu, protože umíráme za jeho zákony. (...) Je dobré být poslán na smrt od lidí, když můžeme doufat od Boha, že znovu budeme od něho vzkříšeni“ (2 Mak 7,1-2.9-14). Lidé plní víry, tváří v tvář smrti si zachovali svou důstojnost. Rozhodli neporušit Boží zákon a raději dát i své tělo k umučení. Naproti tomu lidé zasazení jen do tohoto života vyznávají toto heslo:

Carpe diem, quam minimum credula postero.

– volně přeloženo:

Utrhni ze dne jak jen to jde a co jen můžeš, budoucnosti nevěř, žádná není. (Horatius, Carmina, 1. kniha, část XI).

Básník a karikaturista František Gellner ve sbírce *Po nás přijde potopa*, básni Perspektiva se vyjadřuje:

Má milá rozmilá, neplakej!
Život už není jinakej.
Dnes buďme ještě veseli
na naší bílé posteli!
Zejtra, co zejtra? Kdožpak ví.
Zejtra si lehneme do rakví.

Jak to styl „carpe diem“ kontrastuje s Božím slovem. Co chybí Horatiovi nebo Gellnerovi? Či těm, o kom píší? Víra ve vzkříšení a svoboda odstoupit od všeho, co se nám nabízí. Apoštol Pavel, když posílá *První list do Korintu* hovoří o jistých křesťanech, kteří podobně jako saduceové, jak jsme dnes mohli slyšet v evangeliu (srov. Lk 20,27-38), nevěřili ve vzkříšení. Věřili v Krista, ale ne ve vzkříšení mrtvých. Pavel vážnými slovy učí toto:

¹² Káže se o Kristu, že vstal z mrtvých. Ale jak potom mohou říkat někteří z vás, že vzkříšení mrtvých není? ¹³ Není-li však žádné vzkříšení mrtvých, nevstal ani Kristus! ¹⁴ A jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je vaše víra. ¹⁶ Jestliže tedy mrtví nevstávají, ani Kristus nevstal. ¹⁷ A nevstal-li Kristus, vaše víra nemá cenu, protože pak jste ještě ve svých hříších, ¹⁸ a jsou ztraceni i ti křesťané, kteří už zesnuli. ¹⁹ Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí (1 Kor 15,12-19).

O sv. Martinovi se říká, že krátce po křtu se rozhodl navštívit své rodiče. Na cestě však byl přepaden lupiči. Ti z něho byli vyvedeni z míry, protože neměl strach. „Jak to, že se nebojíš o svůj život? ptal se jeden. „Byl jsem nedávno pokřtěn a ať živý nebo mrtvý patřím Ježíši Kristu, který mi odpustil hříchy a dal život věčný. V něm budu také jednou vzkříšen,“ odpověděl svatý Martin. Podíval se na lapku a zeptal se ho: „A co ty, co tobě zůstane, až zemřeš? Co bude s tvými zločiny, krádežemi, násilím? Co čeká tvou duši, která se staví proti Kristu?“

V jedné rodině byl člen komunistické Státní tajné bezpečnosti. Měl na starosti kněze, aby je šikanoval, znepríjemňoval jim život neustálými výslechy, co kázali, kde byli, s kým a o čem hovořili atp. Mnoho z nich nechal přeložit, když měli trochu úspěch, některé vykázal z kněžského působení. Při jedné rodinné oslavě se ho kdosi z rodiny, nebo ze známých zeptal: „Ty Tondo, nebojíš se umřít? Co když Bůh opravdu je? Víš, co mu provádíš?“ Dotázaný prý zblednul, roztrásl se a jako malý kluk se začal vymlouvat: „Já dělám jen to, co musím, už z toho vycouvat nemůžu.“ Tak měl strach i nevěřící komunistický šikanátor Církve strach před Bohem, v něhož něvěřil.

Zatímco lidé bez víry drancují tento svět, aby si pro sebe utrhlí co nejvíce, dokud nepřijde smrt, které se děsí, jako tito bezpátevní a zoufalí loupežníci či bývalý člen stb, tak lidé věřící v Krista prožívají svobodný odstup od všeho, co se jim nabízí. Přesto že svou ruku nevztahují zbytečně po všem, co se nabízí, jsou více radostní a pokojní, než trhači dne. Mají totiž před očima skutečnost vzkříšení.

Svatý Martine,
přimlouvej se za nás,
abychom tak věřili Kristu jako ty
a nehnali se světem jako uragán,
který si potřebuje urvat co nejvíce,
než přijde ztráta úplně všeho ve smrti.

Svatý Martine,
přimlouvej se za nás,
abychom pokojně přijímali dary od Pána v očekávání,
že tím největším darem a naším ziskem, je On sám,
Ježíš Kristus.
Amen.